

Arrest

nr. 224 844 van 12 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 29 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en te behoren tot de x, een subclan van Hawiye. U verklaart afkomstig te zijn van het dorp X, gelegen in het district X in de provincie Midden-Shabelle. Uw vader is 17 jaar geleden een natuurlijke dood gestorven.

Op 5 januari 2003 huwde u in het geheim religieus met A.M.A.. Toen u met hem huwde heeft u niet naar zijn clan gevraagd. Pas na jullie huwelijk kwam u erachter dat uw man tot de minderheidsgroep Boon behoort. Enkele maanden na uw huwelijk raakte u zwanger. Wanneer u drie maanden zwanger

was, merkte uw familie dit op en vertelde u hen over uw geheim huwelijk met A.M.A.. Uw familie aanvaardde het huwelijk en vroeg niet naar de clan van uw echtgenoot. Uw man en u gingen samenwonen met uw moeder, uw broer en uw zus in het dorp Carofaag.

Op 17 januari 2004 werd uw zoon M. geboren en op 23 maart 2005 werd uw dochter N. geboren.

Vier dagen na de geboorte van uw dochter kwam uw familie te weten dat uw man tot een minderheidsgroep behoorde. Ze sloegen uw man en dwongen u van hem te scheiden. Hierop keerde A.M.A. terug naar zijn geboortestad Mogadishu en had u geen contact meer met hem.

Op 14 oktober 2017 stierf uw moeder - samen met vele anderen die net als haar niet het doelwit waren - ten gevolge van een explosie in Mogadishu. Uw moeder had er sinds 2012 een restaurant en verbleef tijdens de werkweek in het huis van haar zus in Mogadishu.

De dag na haar dood werd uw moeder in het dorp begraven. De begrafenisceremonie werd verstoord door leden van Al Shabaab omdat ze tegen deze rituelen zijn. Hierbij vernielden ze het vuur en namen ze het reeds klaargemaakte eten en de nog levende dieren mee. Iedereen liep weg van de plek doch Al Shabaab achtervolgde jullie niet.

De volgende dag, met name op 16 oktober 2017, vluchtte u met verschillende familieleden naar Mogadishu. Meer bepaald ging u er naar het huis van uw tante langs moederskant. Enkele dagen na uw aankomst in Mogadishu vertelde S., uw oom langs vaderskant, aan uw tante langs moederskant dat u moest huwen met D., de zoon van uw overleden oom H. en een voormalig Al Shabaablid. Uw oom had dit in het verleden al twee of drie keer aan uw toen nog levende moeder gevraagd, maar uw moeder weigerde. Nu uw moeder was gestorven, kon ze u niet meer tegen dit gedwongen huwelijk beschermen.

O., de zoon van uw tante langs moederskant, ging in de hoofdstad op zoek naar uw voormalige echtgenoot omdat uw oom wou dat uw kinderen aan hun vader zouden worden gegeven vooraleer u met uw neef zou moeten huwen. Hij vond uw voormalige echtgenoot en O. liet u en uw kinderen alleen met uw ex-man nadat die hem zei dat hij kleren voor de kinderen zou kopen en u met een auto terug naar huis zou sturen. Uw ex-man, de kinderen en u namen van de gelegenheid gebruik om weg te vluchten naar het huis van uw schoonmoeder in Mogadishu. Vervolgens gingen jullie schuilen in het huis van een vriend van uw ex-man.

Een week na jullie vlucht kwamen uw ooms naar het huis van uw schoonmoeder en braken haar hand. Ze waren op zoek naar jullie.

Uw ex-man, uw kinderen en u verbleven bij de vriend van uw ex-man tot jullie vertrek uit Mogadishu. Na er ongeveer zes maanden te hebben verbleven, verliet u samen met uw kinderen per vliegtuig en met behulp van een vals paspoort Somalië. Uw ex-man verliet diezelfde dag ook Somalië. Hij kon niet met jullie meevliegen omdat er geen geld meer was om zijn reis te bekostigen. U weet niet naar waar uw ex-man toen ging en u heeft sindsdien geen nieuws meer over hem vernomen.

U kwam op 10 april 2018 in België aan en op 23 april 2018 diende u uw verzoek om internationale bescherming in. Op 27 juli 2018 werd in België uw zoon A. geboren.

In geval van een eventuele terugkeer vreest u dat u en uw kinderen zullen worden gedood door uw ooms langs vaderskant.

U legt volgende documenten neer: een besnijdenisattest op uw naam dd. 17.05.2018, een besnijdenisattest op naam van uw dochter N. dd. 17.05.2018, twee GAMS-kaarten op uw naam en op naam van uw dochter, een boekje met informatie over de ontwikkeling van uw zoon A., uw bijlage 26, twee medische attesten van een Belgische huisarts op uw naam dd. 19.10.2018, een e-mail van het Rode Kruis dd. 13 november 2018 met het verzoek een afspraak te maken bij de Dienst Vreemdelingenzaken om uw zoon A. te laten registreren en een kopie van de geboorteakte van A..

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat in de twee door u neergelegde medische attesten van een Belgische huisarts op uw naam dd. 19.10.2018 wordt vermeld dat u een psychologische begeleiding volgt voor een onbepaalde periode en dat u dient te worden gehoord op een kalme en rustige manier zodat u alles duidelijk kunt uitleggen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd uw dossier behandeld door een protection officer met expertise in het behandelen van dossiers van kwetsbare personen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat uw (voormalige) echtgenoot, A.M.A., tot de minderheidsgroep Boon behoort en dat u, zonder dat uw familie daarvan op de hoogte was, in het geheim met hem bent getrouwd.

Er moet immers worden opgemerkt dat uw verklaringen over de schijnbare desinteresse van u en uw familieleden ten opzichte van de clangeschiedenis van uw echtgenoot weinig aannemelijk zijn. Zo stelt u dat u pas na uw huwelijk met A.M.A. te weten kwam dat hij behoorde tot een minderheidsgroep (CGVS, p. 14). U had hem voor jullie huwelijk niet gevraagd naar zijn clan (CGVS, p. 15). Dit nalaten is erg opmerkelijk gezien de centrale rol van het clansysteem in de Somalische samenleving (zie administratief dossier). Zeker aangezien interclanhuwelijken verboden zijn volgens het gewoonterecht en het huwen met een minderheidsclan ervoor zorgt dat iemand aanzienlijk daalt op de sociale ladder (zie informatie administratief dossier). In deze context kan bijgevolg van u verwacht worden dat u op zijn minst naar de clan van A.M.A. vroeg vooraleer met hem te huwen.

Het belang van het clansysteem indachtig is ook het gedrag van uw familieleden nadat ze te weten kwamen dat u in het geheim met A.M.A. was gehuwd, zeer vreemd. Zo vroegen uw familieleden niet naar zijn clan gedurende de twee jaar dat uw man en u samenwoonden met uw moeder en u twee kinderen van hem kreeg (CGVS, p. 14 & 16). Het is onwaarschijnlijk dat uw familieleden niet zouden willen weten wat de clan van uw echtgenoot en dus ook de clan van uw kinderen is. Geconfronteerd met deze opmerkelijkheid, bevestigt u dat het heel belangrijk is maar dat werd aangenomen dat uw man tot de Abgalclan behoort omdat uw man werkte met de auto van een lid van de Abgal (CGVS, p. 17). Hiermee is bovenstaande vaststelling evenwel geenszins verhelderd.

Tevens blijft u zeer vaag over wat uw toekomstplannen en -perspectieven waren wanneer u in het geheim huwde. Meer bepaald verklaart u dat u toen geen gedachten had, dat jullie verliefd werden op elkaar, dat u niet nadacht over eventuele kinderen, dat A.M.A. werkte en dat u toen nog jong was (CGVS, p. 16). Deze verklaringen voor het ontbreken van enige toekomstplannen na het geheim huwelijk worden niet aanvaard. Het aangaan van een huwelijk zonder de instemming van de familie is een weloverwogen keuze en doet men niet lichtzinnig zonder op voorhand eens na te denken over de gevolgen hiervan. Bovendien was u reeds 18 jaar op het moment dat u huwde en was u redelijkerwijze wel degelijk in staat om hierover na te denken.

Bovendien weet u niet hoe uw familie te weten kwam dat uw man A.M.A. Boon is. U kan enkel meedelen dat uw oom langs vaderskant op een dag bij jullie thuis kwam en daarvan op de hoogte was. Verder bevraagd over de manier waarop uw oom aan die informatie was gekomen, stelt u slechts dat hij het waarschijnlijk ergens had gehoord maar dat u niet weet wie het hem vertelde (CGVS, p. 17).

Omwille van het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw echtgenoot, A.M.A., tot de minderheidsgroep Boon behoort. Het CGVS

trekt niet in twijfel dat u met die persoon getrouwd bent en dat hij de vader is van uw kinderen, maar hecht geen geloof aan de door u voorgehouden omstandigheden waarin dit huwelijk heeft plaatsgevonden. Dit brengt met zich mee dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde problemen met uw familie omwille van dit interclanhuwelijk.

Een verdere bevestiging van de ongeloofwaardigheid van uw verklaarde problemen met uw familie wordt gevonden in de vaststelling dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het CGVS tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent het moment waarop uw familie te weten is gekomen dat uw man tot een minderheidsgroep behoort. Zo liet u op de DVZ optekenen dat uw familie dit te weten kwam toen u hoogzwanger was van uw dochter (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Op het CGVS daarentegen verklaart u dat uw familie dit te weten kwam vier dagen na de bevalling van uw dochter (CGVS, p. 16). Bovenstaande verklaringen zijn niet in overeenstemming te brengen met elkaar.

Tevens moet worden opgemerkt dat O., de zoon van uw tante, u en uw kinderen alleen liet met uw voormalige echtgenoot A.M.A. in oktober 2017 en dit enkel nadat A.M.A. tegen O. had gezegd dat hij kleren ging kopen voor de kinderen en u met een auto terug thuis zou brengen (CGVS, p. 30 & 34). Het is onwaarschijnlijk dat uw familie u zo'n kans gaf om te ontsnappen van hen. Uw aanwezigheid was immers niet vereist om uw kinderen naar uw ex-man over te brengen. Dat uw familie er vervolgens ook mee instemde om u samen met uw kinderen achter te laten in het huis van uw ex-man, terwijl ze u tegen uw wil in wilden doen huwen met uw neef, is al helemaal onaannemelijk.

Daarnaast kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw oom S. u wilde dwingen om te huwen met D., de zoon van uw overleden oom H. (CGVS, p. 28).

Vooreerst moet hieromtrent worden vastgesteld dat u dit asielmotief helemaal niet heeft aangehaald in de vragenlijst van het CGVS die bij de DVZ werd ingevuld (vragenlijst CGVS, punten 3.5 ; 3.7 & 3.8). Dit nalaten is zeer zwaarwichtig. Des te meer aangezien u in het begin van het persoonlijk onderhoud van het CGVS verklaard heeft dat u bij de DVZ alle redenen waarom u uw land heeft verlaten in het kort heeft verteld (CGVS, p. 3).

Bovendien weet u niet wanneer dit gedwongen huwelijk zou plaatsvinden (CGVS, p. 29).

Ook bent u er niet in geslaagd uw verklaring dat D. een (voormalig) lid is van Al Shabaab aannemelijk te maken. U stelt dat uw moeder in het verleden het huwelijk tussen u en D. had tegengehouden omdat ze niet van die jongen hield aangezien hij een lid was van Al Shabaab. U hebt evenwel nauwelijks enige informatie over zijn (voormalig) lidmaatschap van Al Shabaab. U kunt enkel mededelen dat hij lang geleden lid werd van Al Shabaab en recent had meegedeeld dat hij die organisatie had verlaten. U stelt dat u evenwel niet zeker bent of hij die organisatie effectief heeft verlaten. Ook over zijn concrete activiteiten voor Al Shabaab kunt u nauwelijks iets vertellen. Hiernaar gevraagd, stelt u enkel dat hij lid was van Al Shabaab en voor hen werkte. Wat hij exact voor hen deed, daar kunt u niets over vertellen (CGVS, p. 29-30). Daarbij moet tevens worden opgemerkt dat ook uw verklaringen over het lidmaatschap van uw oom Ab. bij Al Shabaab geenszins weten te overtuigen. Gevraagd wat hij precies doet bij die organisatie, verklaart u slechts dat u niet weet wat hij bij hen doet. Ter verduidelijking gevraagd hoe u dan weet dat hij bij Al Shabaab is, komt u niet verder dan de mededeling dat hij het niet verbergt en zegt dat hij de islam steunt (CGVS, p. 34). Volledigheidshalve dient hierbij nog te worden vermeld dat u bij de DVZ op geen enkel moment hebt aangegeven dat er een band is tussen uw familie en Al Shabaab of dat er leden van uw familie zijn aangesloten bij die organisatie (Vragenlijst CGVS). Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat uw verklaringen over de link tussen uw familie en Al Shabaab geenszins weten te overtuigen.

Betreffende uw verklaringen dat leden van Al Shabaab de begrafenisceremonie van uw moeder verstoorden en hierbij het vuur vernielden en het reeds klaargemaakte eten en nog de levende dieren meenamen, moet worden opgemerkt dat Al Shabaab enkel bovenstaande vernielingen en plunderingen aanrichtte omdat die organisatie niet akkoord gaat met dergelijke begrafenisceremonies waarbij dieren worden geslacht. Gevraagd of de leden van Al Shabaab nog iets anders deden dan het vuur vernielen en het eten en de dieren meenemen, verklaart u van niet. Uit uw verklaringen blijkt aldus nergens dat de deelnemers aan deze begrafenisceremonie persoonlijk werden gevisieerd door Al Shabaab. Bevestiging hieromtrent wordt gevonden in uw verklaring dat Al Shabaab klaarblijkelijk geen enkele moeite deed om de deelnemers aan de bewuste begrafenisceremonie te arresteren en jullie niet achtervolgde wanneer jullie wegliepen (CGVS, p. 32 & 33). Deze eenmalige plundering is bijgevolg niet zwaarwichtig genoeg om te worden beschouwd als vervolging zoals

bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw aangenomen profiel van een alleenstaande Somalische vrouw zonder enig contact met personen in Somalië (CGVS, p. 21).

In dit opzicht moet worden opgemerkt dat omwille van de ongeloofwaardigheid van uw verklaard huwelijk en gedwongen scheiding met een man die tot een minderheidsgroep behoort en de ongeloofwaardigheid van het door uw familie geplande gedwongen huwelijk met uw neef, er ook geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat u geen contact meer heeft met uw familieleden in Somalië (CGVS, p. 10 & 12). U stelt namelijk dat u geen contact meer met hen heeft omwille van de problemen (CGVS, p. 12). Echter, er kan geen geloof worden gehecht aan uw problemen (zie supra).

Bovendien moet worden opgemerkt dat u het CGVS geen correct zicht wil bieden over de whereabouts van en uw contact met uw echtgenoot. Meer bepaald stelt u dat uw man op dezelfde dag als u Somalië heeft verlaten (CGVS, p. 20). Echter, u weet niet naar waar hij ging en u heeft sindsdien geen enkel contact meer met hem gehad (CGVS, p. 20). Tevens hadden jullie niet afgesproken op welke manier jullie contact met elkaar zouden houden (CGVS, p. 20). Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Ten eerste kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag waardoor er ook geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtmotief van uw man uit Somalië. Hierdoor wordt vermoed dat uw man zich momenteel nog in Somalië bevindt, en hoogstwaarschijnlijk in zijn geboortestad Mogadishu. Bovendien wist uw echtgenoot dat u zwanger was op het moment dat u Somalië verliet (CGVS, p. 32). Bijgevolg is het onwaarschijnlijk dat jullie helemaal niets zouden hebben afgesproken om contact met elkaar te houden.

Daarenboven kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw reis van Somalië naar België. Zo verklaart u dat u samen met uw twee oudste kinderen Somalië per vliegtuig heeft verlaten, dat u één tussenstop had, dat u niet weet waar deze tussenstop was en dat u de vliegtuigmaatschappij niet kent (CGVS, p. 24). Ook stelt u dat de smokkelaar u een rood paspoort gaf op naam van R.M.O. maar u weet niet van welk land dit een paspoort was en u kent geen enkele andere identiteitsgegevens die vermeld stonden in dat paspoort (CGVS, p. 24 & 25). U moest namelijk enkel de naam "R.M.O." onthouden van de smokkelaar (CGVS, p. 25). Ook verklaart u dat de smokkelaar u geen paspoort voor uw kinderen gaf en u ontkent dat er foto's van uw kinderen in dat rood paspoort op naam van R. stonden (CGVS, p. 27).

Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Bij binnenkomst van Europa vinden immers strenge identiteitscontroles plaats waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u, buiten de naam vermeld op het paspoort, geen enkele informatie kunt geven over de voor u en uw twee oudste kinderen gebruikte reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring dat u niet op de hoogte bent van de inhoud van het paspoort dat werd gebruikt, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Somalisch paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielaanvraag wordt hierdoor nog verder ondermijnd.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Somalië krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet

toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 (beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>), in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "**Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu**" van 25 maart 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Mogadishu te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mogadishu via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Het CGVS erkent verder dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 25 maart 2019) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. In de onderzochte periode wordt

Mogadishu opnieuw getroffen door regelmatige terreuraanslagen (meestal met geïmproviseerde explosieven), in het bijzonder op hotels en instellingen populair bij overheidsfunctionarissen, door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale organisaties en door mortieraanvallen. Al Shabaab blijft in 2018 de hoofdverantwoordelijke voor het geweld in de hoofdstad waarbij er soms burgerdoden vallen. Verschillende bronnen beschrijven het door al Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. Al Shabaab is echter niet de enige terreurgroep actief in Mogadishu, enkele gewelddadige incidenten worden door ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) opgeëist. Het betreft hier voornamelijk gerichte moorden met vuurwapens op personen die voor de federale overheid werken, inclusief leden van de inlichtingendienst NISA. Al Shabaab legt zich echter toe op het elimineren van de invloed en aanwezigheid van ISS in de hoofdstad. Hierdoor pleegt al Shabaab minder aanslagen op doelwitten die banden hebben met de regering en haar bondgenoten. De aanwezigheid van ISS in Mogadishu zou door deze specifieke actie van al Shabaab gedecimeerd zijn. Naast gewelddaden opgeëist door of toegeschreven aan al Shabaab en ISS zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor geweld in de hoofdstad. Zo is er ook sprake van incidenten die het gevolg zijn van politiek gemotiveerde clanconflicten, criminaliteit en conflicten over grondbezit waarbij burgerdoden kunnen vallen. Burgers zijn soms het slachtoffer van kruisvuur en dit zowel door AMISOM en het Somalische leger als clanmilities en onbekende gewapende militieën. In vergelijking met de eerste helft van 2018 is het aantal gewelddadige incidenten waar burgers slachtoffer van werden (de categorie violence against civilians) net als het aantal burgerslachtoffers bij deze incidenten in de tweede helft van 2018 bijna gelijk gebleven.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierechtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die geweld en natuurrampen ontvluchten, en waardoor Mogadishu sinds 2018 de dichtstbevolkte stad in Afrika is. De ontheemden in Mogadishu bevinden zich in een kwetsbare situatie. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. De economie groeit er en er wordt steeds meer geïnvesteerd vanuit de diaspora. Mogadishu wordt beschouwd als een van de snelst groeiende verstedelijkte gebieden in de wereld, wat voornamelijk wordt toegeschreven aan de verbetering van de veiligheid, aan het economisch potentieel en ook wel aan de ontheemding. Er is in Mogadishu sprake van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met een heropleving van de voetbal- en basketbalcompetities, met opgeknapte sportstadions en een voetbalcompetitie voor jeugdspelers, tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren, en een jaarlijkse boekenbeurs die voor de vierde keer op rij wordt georganiseerd. Begin augustus 2018 opent de eerste zuivelfabriek in Mogadishu. Midden oktober 2018 start de eerste ICT-beurs in de hoofdstad met meer dan

60 exposanten en in november 2018 organiseert Mogadishu het eerste National Economic Policy Forum. In december 2018 heropent de VS haar diplomatieke missie in Somalië na 28 jaar, met een ambassade in Mogadishu. Voorts is er een verbetering van sociale basisdiensten, zoals gezondheidszorg en onderwijs. Zo leggen in 2018 leerlingen uit meer dan 300 secundaire scholen doorheen de stad hun eindexamens af in 63 examencentra en worden er stappen ondernomen voor de verbetering van het onderwijssysteem, zoals een nieuw nationaal curriculum waarbij pilootprogramma's worden gelanceerd in verschillende scholen in Mogadishu. In november 2018 lanceert men een project om het technische en beroepsgerichte onderwijs en opleidingen te rehabiliteren in Mogadishu.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Mogadishu. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u echter redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Mogadishu vestigt.

De commissaris-generaal is van mening dat u in staat bent om de reis naar Mogadishu te ondernemen, Mogadishu te betreden en zich daar zonder enig probleem te vestigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u over een familiaal netwerk beschikt waarop u kan terugvallen in geval van vestiging in Mogadishu. Zo stelt u dat uw echtgenoot geboren is in Mogadishu en dat zijn moeder tot op heden in Mogadishu woont en er een groentewinkel heeft (CGVS, p. 18). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtmotief van uw man uit Somalië en aan het ontbreken van contact met hem, wordt vermoed dat uw man zich momenteel nog in Somalië bevindt, en hoogstwaarschijnlijk in zijn geboortestad Mogadishu (zie supra), waar hij is opgegroeid en ook in de laatste jaren voor zijn voorgehouden vertrek heeft gewoond en aan auto's werkte in de buurt van busstops (CGVS, p. 11 en 19). Tevens heeft u twee ooms langs moederskant, één tante langs moederskant, één oom langs vaderskant en twee tantes langs vaderskant die al sinds lange tijd in de hoofdstad Mogadishu wonen en er voorzien in hun levensonderhoud (CGVS, p. 5, 6 & 7). Ook wonen uw broer N. en uw zus H.*! bij uw tante langs moederskant in Mogadishu (CGVS, p. 10). Daarenboven moet worden vastgesteld dat ook uw moeder van 2012 tot haar dood in oktober 2017 een restaurant uitbaatte in Mogadishu (CGVS, p. 9). Tevens moet worden opgemerkt dat u verklaart dat uw dorp Carofaag slechts 26 à 28 kilometer van Mogadishu ligt en dat er geen winkel is in Carofaag en dat al het voedsel van Mogadishu komt (CGVS, p. 19 & 37). Hierdoor en omwille van het feit dat u verschillende familieleden heeft die leven in Mogadishu, wordt vermoed dat u niet geheel onbekend bent in de stad. Verdere bevestiging hiervan wordt gevonden in uw verklaring dat u na de dood van uw moeder bij uw tante langs moederszijde in Mogadishu bent ingetrokken en de laatste zes maanden voor uw vertrek uit Somalië in Mogadishu heeft verbleven (CGVS, p. 4). Voorts maakt u niet aannemelijk een vrees voor vervolging te koesteren in geval van hervestiging in Mogadishu. Het is immers zo dat uw verklaringen met betrekking tot de door u beweerde geleden vervolging door uw familie in Somalië reeds weerlegd werden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Mogadishu over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Mogadishu en hierbij verwijst naar uw aangenomen profiel als alleenstaande vrouw gehuwd met een Boon die niet kan beschikken over de steun van haar familie en met kinderen die behoren tot de minderheidsgroep Boon (CGVS, p. 39), dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u verklaart een alleenstaande vrouw te zijn die is gehuwd met een Boon waardoor uw kinderen ook Boon zijn, maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een

beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

De overige door u neergelegde documenten kunnen geenszins bovenstaande beoordeling en beslissing wijzigen.

Het besnijdenisattest op uw naam dd. 17.05.2018 en het besnijdenisattest op naam van uw dochter N. dd. 17.05.2018 tonen enkel aan dat zowel u als uw dochter N. een type 2 besnijdenis hebben ondergaan.

De twee GAMS-kaarten op uw naam en op naam van uw dochter tonen enkel aan dat u een keer naar de organisatie GAMS bent gegaan.

Het boekje met informatie over de ontwikkeling van uw zoon A., de kopie van de geboorteakte van A. en uw bijlage 26 bevatten louter informatie omtrent de identiteit van A. en uw identiteit.

De e-mail van het Rode Kruis dd. 13 november 2018 kan enkel aantonen dat er werd gevraagd om een afspraak te maken bij de Dienst Vreemdelingenzaken om uw zoon A. te laten registreren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 29 mei 2019 een schending aan van "de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève"; "artikelen 48/3, 48/4, 48/5, en volgenden van de wet van 15 december 1980"; "de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980"; "het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen)"; "beoordelingsfout".

Verzoekster volhardt in haar verklaringen, zoals afgelegd bij het CGVS.

Verzoekster meent dat zij niet over een redelijk intern vestigingsalternatief in Mogadishu beschikt. Naast de problemen die zij reeds verklaarde te hebben met haar familie, wijst verzoekster erop dat zij ook problemen had omdat zij weigerde dat haar dochter geïnfibuleerd zou worden. Zij wijst op haar verklaringen bij het CGVS, dat zijzelf een faraonische besnijdenis heeft ondergaan en haar dochter "op de sunna type besneden werd" (p. 23), en op de door haar neergelegde medische attesten.

Verzoekster benadrukt dat zij tijdens de besnijdenis van haar dochter is tussengekomen omdat zij niet wilde dat haar dochter geïnfibuleerd zou zijn omwille van de ernstige gevolgen. Verzoekster geeft aan dat het belangrijk is voor haar familie dat alle meisjes geïnfibuleerd zijn en dat vooral haar tantes aandrongen. Zij benadrukt dat zij bang was om met haar dochter op bezoek te gaan bij familieleden. Verzoekster legt uit dat zij daar niets over gezegd heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud omdat zij dacht dat haar dochter, als gevolg, gehoord zou worden en dit wenst te vermijden gezien de psychologische druk waaraan zij gedurende jaren in Somalië geleden heeft.

Verzoekster haalt aan dat de grote meerderheid van vrouwen een faraonische besnijdenis hebben meegemaakt in Somalië en wijst op het verslag van OFPRA "Les mutilation génitales féminines" van 31 augustus 2017, waarin staat te lezen dat in meer dan 80 procent van de gevallen gepaard gaat met een infibulatie.

Verzoekster meent dat om "verschillende redenen (problemen met haar familie omdat zij in het huwelijk is getreden met een man die tot de minderheidsclan Bonn behoort en risico dat haar dochter door haar

familieleden geïnfibuleerd zou zijn) zij zich niet bij haar familieleden in Mogadishu kan vestigen". Verzoekster stelt dat verder dat zij niet over een intern vestigingsalternatief in Mogadishu beschikt, nu, "ondanks het feit dat de veiligheids situatie in Midden-Shabelle (zeker in de dorpelijke gebieden) sinds midden 2016 verslechterd is, verzoekster pas naar de stad is gevlucht in oktober 2017, na het incident met Al Shabab tijdens de begrafenisceremonie van haar moeder.". In het verzoekschrift wordt betoogd dat het inderdaad moeilijk te begrijpen is "om welke redenen iemand die de mogelijkheid beschikt om zich in een meer veilig plek vermijdt dat te doen...".

Verzoekster betoogt dat de situatie in haar regio van herkomst sinds midden 2016 verslechterd is en wijst op het rapport van EASO "COI Report Somalia – Security situation" van december 2017 (p. 101).

Verzoekster wijst verder op het gegeven dat zij een vrouw is en dat het moeilijker is voor een vrouw om zich in Mogadishu op een veilige manier te hervestigen. Verzoekster verwijst naar "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014, waaruit blijkt dat vrouwen als risicoprofiel worden beschouwd. Verzoekster wijst tevens op het arrest van het EHRM R.H. tegen Zweden (nr. 4601/14 van 10 september 2015), waaruit blijkt dat een vrouw terugsturen naar Mogadishu in sommige gevallen een schending van artikel 3 van het EVRM kan uitmaken.

Verzoekster wijst er verder op dat gewone burgers vrij vaak getroffen worden door het geweld, onder andere gepleegd door Al Shabaab. Verzoekster haalt het OSAC verslag van US Department of State "Somalia 2019 Crime & Safety Report" en haalt aan dat er sprake is van regelmatige doelgerichte aanslagen maar ook van regelmatige willekeurige aanslagen in bevolkte gebieden, onder andere in Mogadishu. Verzoekster stelt verder dat uit recente persartikels blijkt dat er in maart 2019 verschillende aanslagen plaats hebben gevonden in Mogadishu, waarin tientallen burgers vermoord en gewond werden (artikel Reuters "Battle rages after Mogadishu hotel attack, death toll nears 30" van 1 maart 2019; artikel The New York Times "Deadly explosion Outside Crowded Restaurant in Mogadishu" van 28 maart 2018; VOA News "Somalia's Capital Sees Upstick in Violence").

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster niet betwist waar de bestreden beslissing stelt dat aan de in haren hoofd vastgestelde bijzondere procedurele noden op passende wijze werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar procedurele verplichtingen.

2.3.2. Verzoekster verklaart van Somalische nationaliteit te zijn. Ze verklaarde dat zij ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst vreest te worden gedood door haar oom langs vaderskant.

Verzoekster gaf aan dat zij problemen kende met haar familie omwille van haar interclanhuwelijk, dat zij gedwongen werd om van haar man A.M.A. te scheiden en dat haar oom S. vervolgens wilde dat ze huwde met D., de zoon van haar overleden oom H. (notities van het persoonlijk onderhoud van 8 november 2018 (hierna: notities), p. 28).

2.3.3. Op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier kan blijken dat de clanstructuren van oudsher een essentiële en centrale rol in de Somalische samenleving innemen en dat de groepsidentificatie met de clan en de daarmee gepaard gaande loyaliteit tot op heden nog altijd de kern vormen van de sociale en maatschappelijke organisatie in Somalië (COI Focus “*Somalië: Belang van het clansysteem*” van 20 september 2013; COI Focus “*Somalië: Clanaffiliatie*” van 21 februari 2017).

Verzoeksters verklaringen staan haaks op de traditionele gebruiken van Somalië. Zo zijn interclanhuwelijken verboden volgens het gewoonterecht. Daarenboven zorgt het huwen met een minderheidsclan ervoor dat iemand aanzienlijk daalt op de sociale ladder (COI Focus “*Somalië: Belang van het clansysteem*” van 20 september 2013; COI Focus “*Somalië: Clanaffiliatie*” van 21 februari 2017) wat uiteraard zwaar inwerkt op het dagelijkse leven.

Met de commissaris-generaal meent de Raad dat verzoeksters verklaringen een dergelijk interclanhuwelijk geenszins kan ondersteunen. Evenmin kan ze aannemelijk maken dat haar (voormalige) echtgenoot A.M.A. tot de minderheidsgroep Boon behoort. Voorts kan niet aangenomen worden dat verzoekster, in het geheim met deze man getrouwd is. Ten slotte kan nog minder aangenomen worden dat verzoekster pas na haar huwelijk te weten kwam dat haar echtgenoot tot een minderheidsgroep behoorde en dat zij hem voor hun huwelijk nooit naar zijn clan gevraagd had (notities, p. 14, p. 15).

Dergelijke verklaringen zijn zowel afzonderlijk genomen als in hun geheel, dermate vreemd aan de sociale structuur van Somalië dat verzoekster hiermee aantoonde onbekend te zijn met de sociale en economische structuur van Somalië. Immers een huwelijk is niet enkel een verbond tussen twee personen maar ook tussen de clans waartoe ze behoren. Gelet op het belang van de clan in de Somalische samenleving kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekster het zelf maar zou overwegen te huwen zonder voorafgaandelijk de implicaties van haar toekomstig toehoren tot een andere clan minstens te bespreken met haar toekomstige man. Verzoekster stelt echter geen toekomstplannen te hebben (*“Ik had toen geen gedachten. Ik had toen geen gedachten, we werden verliefd op elkaar (...) Ik dacht niet na over kindern. Hij werkte en ik was toen jong.”*, notities, p. 16), terwijl indien verzoekster daadwerkelijk een huwelijk zou zijn aangegaan zonder instemming van haar familie, redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoekster deze keuze goed zou overwegen en zou nadenken over de mogelijke gevolgen hiervan.

Verzoekster wist zelfs niet aan te geven hoe haar familie te weten kwam dat haar echtgenoot Boon is. Verzoekster kwam niet verder dan enkele vage antwoorden (*“hoe is uw familie te weten gekomen dat uw man Boon was?”*, *“Mijn oom langs vader kwam het te weten. Mijn oom zei: weet je de man van dat meisje? Vroeg je het? Maar ik wist het al.”*, *“hoe kwam uw oom het te weten, vertel in detail?”*, *“Ik weet niet (wn) wie mijn man hierover informeerde. Maar hij kwam met een bericht thuis. Hij zei: roep deze man naar hier en vraag zijn clan. Vraag over zijn clan zei hij.”*, *“u weet niet wie uw oom informeerde? Waarschijnlijk had hij het van ergens, wn wie het vertelde”*, notities, p. 17). Bovendien legde verzoekster tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop haar familie te weten kwam dat haar man tot een minderheidsgroep zou behoren. Zo is niet aannemelijk dat verzoekster niet eenduidig kan toelichten of ze toe nog zwanger was (vragenlijst CGVS, vraag 3.5) of dit na verzoeksters bevalling was van haar dochter (notities, p. 16). Nog minder aannemelijk is dat verzoeksters familie die mede de gevolgen draagt van een huwelijk, ook niet naar de clan van verzoeksters toekomstige echtgenoot informeerden (notities, p. 16) zeker indien verzoekster al in het geheim huwde en dus op zich reeds in de belangstelling stond van haar familie. Verzoekster woonde immers twee jaar samen met A.M.A. en kreeg twee kinderen met hem (notities, p. 14), zodat geenszins geloofwaardig is dat verzoeksters familie niet zou willen weten wat de clan van haar echtgenoot, en dus ook van haar kinderen, zou zijn. Verzoeksters verklaringen over een geheim huwelijk met een man die behoort tot de minderheidsgroep Boon, komen dan ook voor als losse beweringen. Verzoeksters motieven van haar vraag om internationale bescherming zijn volkomen ongeloofwaardig en strijdig met de objectieve informatie zoals opgenomen in het administratief dossier (zie ook de bovenstaande COI inzake Clanaffiliatie).

2.3.4. Het CGVS betwist niet dat verzoekster met A.M.A. gehuwd is en dat hij de vader van haar kinderen is. De door verzoekster geschetste omstandigheden waarin dit huwelijk zou hebben plaatsgevonden zijn niet aannemelijk. Aldus kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoeksters

voorgehouden problemen met haar familie omwille van dit interclanhuwelijk, noch aan de bewering dat verzoekster gedwongen werd van haar echtgenoot te scheiden.

2.3.5. Verzoeksters verklaringen over de overige feiten kunnen al evenmin overtuigen. Indien verzoeksters familie daadwerkelijk tegen het huwelijk met A.M.A. was, kan niet worden ingezien dat O., de zoon van haar tante, verzoekster en haar kinderen eenvoudig zelfstandig lieten begaan met verzoeksters voormalige echtgenoot A.M.A. in oktober 2017 en dit enkel nadat A.M.A. tegen O. had gezegd dat hij kleren ging kopen voor de kinderen en verzoekster met een auto terug thuis zou brengen (notities, p. 30, p. 34). Dat verzoeksters familie ermee instemde om verzoekster samen met haar kinderen achter te laten in het huis van haar ex-man, terwijl ze verzoekster tegen haar wil in wilden doen huwen met haar neef, is geheel ongerijmd.

2.3.6. Daarnaast hecht de Raad geen geloof aan verzoeksters verklaring dat haar oom S. haar wilde dwingen om te huwen met D., de zoon van verzoeksters overleden oom H. (notities, p. 28). De Raad stelt vast dat verzoekster hiervan geen enkele melding maakt bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster bouwt dus haar asielrelaas op naarmate de procedure vordert. Dit ondergraaft dan ook de waarachtigheid ervan. Dit klemmt te meer nu verzoekster bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS uitdrukkelijk stelde dat zij bij de DVZ alle redenen had aangegeven die ertoe geleid hadden dat zij haar land verlaten heeft (notities, p. 3). Bovendien kon verzoekster niet aangeven wanneer de echtscheiding en dit gedwongen huwelijk zou plaatsvinden (*"Mijn oom zette geen tijd. Laat haar hier blijven, tot we een huis prepareren waar ze knn wonen. Wacht hier voor me, zei hij."*, notities, p. 29).

2.3.7. De bestreden beslissing beoordeelt in essentie de feitelijke gegevens van verzoeksters asielaanvraag. Verzoeksters verklaringen staan echter dermate haaks op de Somalische samenleving dat geloofwaardigheid van haar nationaliteit wordt aangetast.

2.3.8. Volledigheidshalve maakt verzoekster niet aannemelijk dat D. een (voormalig) lid is van Al Shabaab. Zo heeft verzoekster nauwelijks enige informatie over zijn voorgehouden lidmaatschap van Al Shabaab, stelde zij dat ze evenwel niet zeker is of hij die organisatie effectief heeft verlaten en kon ze amper iets vertellen over zijn concrete activiteiten voor Al Shabaab (notities, p. 29-30). Verzoeksters verklaringen over het lidmaatschap van haar oom Ab. bij Al Shabaab kunnen evenmin overtuigen. Zo verklaarde zij dat zij niet weet wat hij bij hen doet en dat ze weet dat hij bij Al Shabaab is omdat hij het niet verbergt en zegt dat hij de Islam steunt (notities, p. 34). Bovendien maakte verzoekster bij de DVZ op geen enkel moment melding van een band tussen haar familie en Al Shabaab. Voorgaande vaststellingen ondergraven verder verzoeksters beweringen over de banden van haar oom en neef met Al Shabaab. Opnieuw dient de Raad vast te stellen dat verzoekster niet bekend is met feiten inzake Al Shabaab en ze niet aannemelijk maakt dat haar verklaringen berusten op persoonlijk ervaringen en haar eigen leefwereld. Dit tast opnieuw haar beweerde herkomst aan.

2.3.9. De Raad merkt nog op dat verzoekster evenmin bekend is met Mogadishu (*"wat kan ik in Madina zien? Madina?; ja . wat bedoelt u? wat kan ik zien. Ik ken Madina niet zo goed."* *"zijn er markten, gebouwen in Madina? Ik weet enkel de busstop in Madina naar waar ik ging. Ik ging met de auto ernaartoe en verliet het per auto."* *"ik veronderstel dat u uit uw huis in Madina ging, wat zag u? ik ging niet naar buiten, ik en mijn kinderen verborgen zich"* notities p.5) zodat dit evenmin kan bijdragen tot de geloofwaardigheid van haar beweerde herkomst uit Somalië.

2.3.10. Uit voorgaande kan dan ook niet blijken dat verzoekster een alleenstaande Somalische vrouw is (notities, p. 21). Verzoekster is een volwassen vrouw die er organisatorisch en financieel in slaagt met haar kinderen te reizen naar Europa. Er kan dan ook verwacht worden dat haar kennis navenant is. De Raad herneemt geen geloof te hechten aan verzoeksters voorgehouden huwelijk en scheiding met een man die tot een minderheidsgroep behoort, noch aan het door verzoeksters familie geplande gedwongen huwelijk met haar neef. Gezien verzoekster stelde dat zij op heden geen contact meer onderhoudt met haar familie in Somalië net omwille van deze (ongeloofwaardige) problemen (notities, p. 10, p. 12) is, gezien haar asielrelaas verzonnen voorkomt en minstens vreemd aan Somalië, redelijk aan te nemen dat verzoekster wel degelijk nog contact onderhoudt met haar familieleden. Verzoekster toont evenwel niet aan dat deze familieleden en zijzelf in Somalië woonden. Integendeel de Raad stelt vast dat verzoekster geen duidelijk beeld wil scheppen over de verblijfplaats van en haar contact met haar echtgenoot. Zo gaf verzoekster aan dat haar man Somalië op dezelfde dag als haar heeft verlaten, maar dat zij niet weet waar hij heen ging, dat zij sindsdien geen enkel contact meer met hem gehad heeft en

dat ze niet hadden afgesproken op welke manier ze contact met elkaar zouden houden (notities, p. 20). Dergelijke verklaringen zijn geheel ongeloofwaardig.

2.3.11. Verzoeksters reisweg wordt evenmin aannemelijk gemaakt. Zo legt verzoekster geen enkel (elektronisch) document ter staving van haar reisweg en dat van haar kinderen (tickets, bagagelabels, paspoort, etc.) neer. Daarnaast legde verzoekster onaannemelijke verklaringen af. Zo verklaarde zij dat ze samen met haar twee oudste kinderen Somalië per vliegtuig heeft verlaten, dat ze één tussenstop had, maar dat ze niet weet waar deze tussenstop was en evenmin de vliegtuigmaatschappij kent (notities, p. 24). Verder gaf ze aan dat ze een rood paspoort op naam van R.M.O. van de smokkelaar kreeg, maar niet wist van welk land dit een paspoort was, noch enig andere gegevens kende (notities, p. 24-25). Ook verklaarde verzoekster dat de smokkelaar haar geen paspoort voor de kinderen gaf en stelde zij dat er geen foto's van haar kinderen in dat rood paspoort stonden (notities, p. 27). Dat verzoekster, behalve de naam op het paspoort, onbekend was met de identiteitsgegevens op haar paspoort is, gezien de systematische strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten in het kader van de strijd tegen illegale immigratie en terrorisme, geheel ongeloofwaardig en doet verder afbreuk aan haar oprechtheid en algehele geloofwaardigheid. Bovendien heeft verzoekster met haar kinderen gereisd zodat ook in het kader van kindersmokkel bijzondere aandacht gaat naar de identiteit en de toestemming van beide ouders tot het reizen met kinderen. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster haar paspoort en dit van haar kinderen niet neerlegt. Met haar vage verklaringen houdt ze haar herkomst en haar reisweg achter en de mogelijkheid van de Belgische asielinstanties om de omstandigheden waarin ze een Schengenvizum kreeg voor het gezin wil verbergen. Dergelijk manifest gebrek aan medewerking is strijdig met artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet waarbij wordt gesteld dat een persoon die verzoekt om internationale bescherming de plicht heeft zijn/haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over de asielaanvraag. Het is in de eerste plaats aan verzoekende partij om de nodige elementen aan te brengen bij de asielinstanties zodat zij kunnen oordelen over de nood aan internationale bescherming. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Bij het ontbreken van deze elementen dient een bevredigende verklaring gegeven te worden. Dit is niet het geval, wel integendeel. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster nuttige informatie weigert te geven.

2.3.12. Verzoekster voert aan dat zij in Mogadishu tevens problemen kende omdat zij weigerde dat haar dochter geïnfibuleerd zou worden. Zoals hoger aangehaald maakt verzoekster niet aannemelijk Mogadishu te kennen. De Raad heeft echter geen nadere informatie hierover, noch in de notities noch in de landeninformatie.

2.3.13. Verzoekster haalt aan dat zijzelf een faraonische besnijdenis heeft ondergaan en haar dochter "*op de sunna type besneden werd*", dat haar tantes aandrongen op de infibulatie van haar dochter en dat de grote meerderheid van vrouwen een faraonische besnijdenis hebben meegemaakt in Somalië, hierbij verwijzend naar het verslag van OFPRA "*Les mutilation génitales féminines*" van 31 augustus 2017.

2.3.14. De Raad stelt daarbij ook nog vast dat ook verzoekster – in tegenstelling tot wat ze beweert en ter terechtzitting herhaalt - eenzelfde Sunna besnijdenis type II, als haar dochter onderging en evenmin, ook niet na twee bevallingen, een bijkomende infibulatie onderging. Het medisch attest van 17 mei 2018 bevestigt immers dat verzoekster een besnijdenis type II heeft ondergaan. Uit dit medisch attest kan niet blijken dat verzoekster een faraonische besnijdenis onderging. De Raad kan slechts vaststellen dat zoals ook het verzoekschrift aangeeft, een dergelijke besnijdenis ongebruikelijk is in Somalië. Dit is dan ook bijkomend een tegenindicatie van verzoeksters herkomst uit Somalië. Uit het OFPRA rapport kan niet blijken dat gangbaar is dat meisjes die reeds Sunna besneden zijn vervolgens een faraonische besnijdenis ondergaan. In de door de Commissaris-generaal bij verweernota neergelegde informatie - "*Somalia: Fact-finding mission to Mogadishu and Nairobi, January 2018*" van 5 oktober 2018; "*Country Profile: FGM in Somalia and Somaliland*" van maart 2019 kan blijken dat de beslissing om een meisje te besnijden bij de moeder ligt en dat het moeilijk is voor familieleden van het meisje om haar te besnijden zonder de goedkeuring van de moeder, gezien de meeste moeders thuisblijven en hun dochters kunnen beschermen ("*Somalia: Fact-finding mission to Mogadishu and Nairobi, January 2018*" van 5 oktober 2018, punt 4.6).

2.3.15. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing het asielverhaal van verzoekster onderzocht zonder bijzondere aandacht voor haar identiteit en nationaliteit en dus haar herkomst uit Somalië en uit

Carofaag. Aangezien verzoekster blijft volhouden dat ze afkomstig is uit Somalië terwijl dit uit haar huidige verklaringen niet kan blijken, meent de Raad dat dit dan ook nader dient te worden onderzocht en bijkomende landeninformatie aan het administratief dossier moet worden toegevoegd. Verzoeksters vrees voor infibulatie en voor naar haar zeggen “de algemene situatie van vrouwen in Mogadishu waar vrouwen meer risico lopen slachtoffer te worden van daden van geweld, onder andere seksueel geweld”.

2.3.16. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

2.4. Er wordt een gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 april 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK